

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové, soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové a soudce Richarda Galise ve věci

žalobkyně: **B. N.**, narozená X
státní příslušnice Mongolska
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat osvědčení o oprávněnosti pobytu žalobkyně vyznačením vízového štítku do cestovního dokladu žalobkyně podle § 47 odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a to do 7 pracovních dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 10 228 Kč, a to k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Dne 4. 8. 2022 žalobkyně požádala na Velvyslanectví ČR v Mongolsku o zaměstnaneckou kartu. Žádosti bylo vyhověno a bylo vydáno vstupní vízum dle § 30 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) s platností od 15. 11. 2022 do 13. 5. 2023. Žalobkyně dne 8. 12. 2022 přicestovala do České republiky. Dne 22. 12. 2022 však zaměstnavatel zrušil pracovní poměr žalobkyně ve zkušební době ještě před tím, než byla žalobkyni vydána zaměstnanecká karta. Dne 16. 1. 2023 žalobkyně požádala o změnu zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, resp. na výzvu poté upřesnila, že podává žádost o změnu obsahu podání podle § 41 odst. 8 zákona o pobytu cizinců. Této žádosti však žalovaný nevyhověl (usnesením ze dne 30. 3. 2023, č. j. OAM-71735-39/ZM-2022, které potvrdila Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, dále jen „komise“, rozhodnutím ze dne 28. 6. 2023, č. j. MV-84575-6/SO-2023). Následně zamítl žádost o zaměstnaneckou kartu žalobkyně rozhodnutím ze dne 10. 8. 2023, č. j. OAM-71735-51/ZM-2022, které potvrdila i komise rozhodnutím ze dne 9. 11. 2023, č. j. MV-151095-4/SO-2023 (dále „rozhodnutí komise“). Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila žalobou, které zdejší soud přiznal odkladný účinek usnesením ze dne 24. 5. 2024, č. j. 48 A 10/2023-41 (dále jen „usnesení o odkladném účinku“). Rozsudkem ze dne 31. 12. 2024, č. j. 48 A 10/2023-61 (dále jen „zrušující rozsudek“), posléze zrušil rozhodnutí komise ze dne 9. 11. 2023 a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Dne 12. 2. 2025 zrušila komise rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2023 o zamítnutí žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu. Téhož dne zrušila i své rozhodnutí ze dne 28. 6. 2023 a usnesení žalovaného ze dne 30. 3. 2023 o nepovolení změny obsahu podané žádosti žalobkyně v řízení o vydání zaměstnanecké karty.
2. V nyní projednávané věci se žalobkyně žalobou podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 4. 12. 2024, domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, která má spočívat v tom, že jí žalovaný nevydal osvědčení o oprávněnosti jejího pobytu vylepením tzv. překlenovacího štítku dle § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se marně dostavila na pracoviště žalovaného dne 5. 9. 2024 a znovu dne 22. 10. 2024 k vyznačení překlenovacího štítku (viz úřední záznamy založené ve správním spisu).

3. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že jí svědčí fikce pobytu podle § 30 odst. 4 ve spojení s § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. V návaznosti na odkladný účinek přiznaný žalobě proti rozhodnutí komise požádala žalobkyně dne 5. 9. 2024 o vydání tzv. překlenovacího štítku a znovu dne 22. 10. 2024. Žalovaná žalobkyni dosud překlenovací štítek nevydala a svůj postup odůvodnila tak, že „*nejdou splněny zákonné požadavky*“. Žalobkyně se proto obrátila na komisi s návrhem na uplatnění opatření proti nečinnosti. Komise jejímu návrhu nevyhověla, o čemž ji informovala v usnesení ze dne 21. 11. 2024. Žalobkyně se proti tomuto postupu bránila rovněž stížností, které nebylo vyhověno. Dle žalobkyně žalovaný nerespektoval názor zdejšího soudu vyjádřený v usnesení o odkladném účinku, podle kterého do doby nabytí právní moci rozhodnutí komise pobývala žalobkyně na území na základě fikce pobytu dle § 30 odst. 4 ve spojení s § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a vzhledem k účinkům přiznaného odkladného účinku žalobě tedy i nadále pobývá na území oprávněně. Platnost víza totiž trvá i po uplynutí doby jeho platnosti do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti (tím je v případě žalobkyně den nabytí právní moci rozhodnutí, jímž komise potvrdila rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti žalobkyně, bylo by jím ale i převzetí zaměstnanecké karty). Žalovaný je přitom právním názorem zdejšího soudu vázán.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 1. 2025 uvedl, že není nečinný. Na žádosti žalobkyně o vydání osvědčení (překlenovacího štítku) reagoval sdělením, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vyznačení překlenovacího štítku. V rámci rozhodování o opatření proti nečinnosti přitom nelze přikázat správnímu orgánu vydat požadované osvědčení dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Oprávnění cizince pobývat na území v průběhu řízení o povolení k dlouhodobému pobytu přitom nevzniká bez dalšího automaticky již tím, že by cizinec pouze podal žádost. Je nutné, aby bylo naplněno současně několik zákonem stanovených podmínek.

Posouzení žaloby

5. O věci rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci výslovně souhlasili. Dokazování soud neprováděl, neboť účastníci žádné důkazy nad rámec listin ve správním spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí, nenavrhli. Soud sám k provedení dokazování důvod neshledal, neboť si při posouzení věci vystačil s obsahem správního spisu.
6. Soud se nejprve zabýval vhodností zvoleného žalobního typu. Žalobkyně se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání osvědčení o oprávněnosti jejího pobytu (vyznačení vízového překlenovacího štítku).
7. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) se povahou překlenovacího vízového štítku zabýval v rozsudku ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, č. 2114/2010 Sb. NSS, v němž (k osvědčení fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců) konstatoval, že „*překlenovací štítek je pouhým osvědčením, vydaným dle § 155 správního řádu. Tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Narozdíl od jím blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností. Správní orgány jimi osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim z jejich úřední činnosti známy; nepředpokládá se zde provádění dokazování, aplikace diskrečního oprávnění či výklad neurčitých právních pojmů. Správní orgán osvědčení vydá (popřípadě postupuje dle § 155 odst. 3 správního řádu), lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny, ověřit pouhým nahlédnutím do spisového*

materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem apod.“ Vydání tohoto osvědčení se přitom lze domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 34/2019-23). Žalobkyně tedy zvolila správný žalobní typ.

8. V rámci zkoumání podmínek řízení soud dále ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud musel ověřit také to, zda před podáním žaloby žalobkyně bezvýsledně vyčerpala prostředek, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.). V opačném případě by soud musel před rozhodnutím o žalobě žalobkyni vyzvat k uplatnění takového prostředku a vyčkat dalšího postupu správních orgánů (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/2020). I v případech, kdy namítaná nečinnost správního orgánu spočívá v nevydání osvědčení, je totiž podmínkou přípustnosti žaloby podle § 79 s. ř. s. bezvýsledné uplatnění žádosti o opatření proti nečinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2018, č. j. 7 Azs 391/2017-19, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2020, č. j. 15 A 96/2020-210).
9. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně požádala o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Komise návrhu nevyhověla, o čemž žalobkyni informovala usnesením ze dne 21. 11. 2024, č. j. MV-158355-3/SO-2024.
10. Žalobkyně tedy splnila podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků k nápravě (nadřízený správní orgán vydal usnesení o nevyhovění žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 6 věty druhé správního řádu). Jde tedy o žalobu projednatelnou.
11. Soud rozhodoval na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.)
12. Mezi stranami je sporné, zda žalobkyni svědčí fikce pobytu, a zda měl tedy žalovaný vyznačit do cestovního dokladu žalobkyně tzv. překlenovací štítek (vydat požadované osvědčení). Žalobkyně tvrdí, že jí svědčí fikce pobytu ve smyslu § 30 odst. 4 ve spojení s § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a odkazuje na usnesení zdejšího soudu o odkladném účinku. Žalovaný s tím nesouhlasí.
13. Podle § 30 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území opravňuje cizince k pobytu na území po dobu 60 dnů. Vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu vydávaného Ministerstvem zahraničních věcí opravňuje k pobytu po dobu 30 pracovních dnů. V případě, že převzetí oprávnění k pobytu podle věty první nebo podání žádosti podle věty druhé brání důvody na vůli cizince nezávislé, považuje se doba pobytu po vstupu cizince na území za prodlouženou až do doby, než tyto důvody pomínou. Cizinec je povinen po zániku důvodů podle věty třetí tyto důvody neprodleně oznámit ministerstvu, jde-li o vízum udělené za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území, nebo Ministerstvu zahraničních věcí, jde-li o vízum udělené za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu vydávaného tímto ministerstvem.
14. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. To neplatí, jestliže žádost podle věty první nebyla podána v souladu

s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, v § 45 nebo v době, kdy se tento zákon na cizince nevztahuje podle § 2.

15. Podle § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců platí, že oprávnění k pobytu podle odstavce 4, 6, 8, 9 nebo 10 ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádost.
16. Zdejší soud se nemá důvod odchylovat od právního názoru, který již vyjádřil v usnesení o odkladném účinku a který je pro věcné posouzení žaloby zcela přílehlavý. Zdejší soud uvedl, že *„žalobkyně byla do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí [rozhodnutí komise potvrzující zamítnutí žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu] oprávněna pobývat na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Přiznání odkladného účinku žalobě tedy je způsobilé do doby pravomocného skončení řízení o žalobě navrátit platnost oprávnění žalobkyně k pobytu na území ČR a tím odvrátit tvrzenou újmu spojenou s nutností vycestovat z území ČR.“* Zdejší soud tak jasně vyjádřil názor, že v případě přiznání odkladného účinku žalobě (proti zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu) bude žalobkyni svědčit fikce pobytu.
17. Tento závěr pak zopakoval i ve zrušujícím rozsudku (byť nad rámec nutného odůvodnění). A jak soud uvedl již výše, neshledal důvod, proč by se od tohoto právního závěru odchyloval. Vízum žalobkyně k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty bylo platné do dne nabytí právní moci rozhodnutí komise potvrzující zamítnutí žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu. Vízum podle § 30 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je totiž typem víza k pobytu nad 90 dnů (zákonodárce je tak nazval a zároveň jeho úpravu zařadil do hlavy III, dílu 4, oddílu 1 zákona o pobytu cizinců nazvaného „vízum k pobytu nad 90 dnů“). Z toho důvodu i na tento typ víza dopadá § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož platnost takového víza trvá i po uplynutí doby jeho platnosti (v tomto případě 60 dnů ode dne vstupu žalobkyně na území), a to do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti (tím je v tomto případě den nabytí právní moci rozhodnutí komise; bylo by jím ale i převzetí zaměstnanecké karty). I pokud by se § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců na držitele víza podle § 30 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nevztahoval, bylo by k témuž závěru třeba dojít výkladem věty třetí tohoto ustanovení. Průtahy na straně správního orgánu totiž představují skutečnost na vůli cizince nezávislou, která mu objektivně brání v převzetí oprávnění k pobytu. Ostatně, jedná-li se o vízum za účelem převzetí oprávnění k pobytu, měla by jeho platnost v zásadě trvat, dokud není řízení o jeho žádosti pravomocně ukončeno, což se zpravidla stane tím, že cizinec převezme oprávnění k pobytu (event. pravomocným zamítnutím žádosti).
18. Průtahy na straně správního orgánu spočívaly pak v tom, že žalovaný předvolal žalobkyni k pořízení biometrických údajů na den 20. 2. 2023, tj. 14 dnů poté, co jí měla již uplynout povolená doba pobytu. Optikou výkladu správních orgánů tak neměla žalobkyně vlastně nikdy šanci zaměstnaneckou kartu získat, protože v době, kdy se měla dostavit k pořízení biometrických údajů, by už byla v ČR nelegálně. Podle zákona o pobytu cizinců má přitom ministerstvo rozhodnout do 60 dnů (ve zvláště složitých případech do 90 dnů) ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty (§ 169t odst. 6 písm. c)]. Cizinec, který podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu a kterému bylo uděleno vízum podle § 30 odst. 4, je povinen se za účelem vydání průkazu o povolení k pobytu do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území osobně dostavit na ministerstvo ke zpracování

údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, a to včetně pořízení biometrických údajů cizince a jeho podpisu (§ 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Poté je cizinec povinen se ve lhůtě stanovené ministerstvem, nejpozději však do 60 dnů ode dne pořízení biometrických údajů, dostavit na ministerstvo k převzetí průkazu o povolení k pobytu (§ 44 odst. 3). Právě okamžikem převzetí průkazu je rozhodnutí vydáno [§ 169t odst. 7 písm. a)]. Z uvedeného plyne, že termín žalobkyně stanovený k pořízení biometrických údajů až 74 dnů po jejím příjezdu na území ČR evidentně překračuje veškeré zákonné lhůty. Není namístě, aby byly v právním státě průtahy v řízení způsobené správními orgány přičítány v neprospěch účastníka řízení, který na nich nenese žádnou vinu.

19. Žalobě byl přiznán odkladný účinek, právní poměry tak byly upraveny, jako by dané rozhodnutí vůbec nebylo vydáno. V nyní posuzovaném případě tedy bylo nutné nahlížet na věc tak, jako by dosud nebylo vydáno rozhodnutí komise potvrzující rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu. Jak soud již vyložil v usnesení o odkladném účinku, v tu chvíli žalobkyni opět svědčila fikce pobytu. Tento závěr trvá i v okamžiku, ke kterému nyní soud rozhoduje, neboť zdejší soud zrušujícím rozsudkem zrušil rozhodnutí komise ze dne 9. 11. 2023 a v návaznosti na to zrušila komise rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2023 o zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu (a zrušila rovněž související rozhodnutí o nepovolení změny obsahu podané žádosti žalobkyně v řízení o vydání zaměstnanecké karty) a vrátila věc žalovanému k novému projednání. O žádosti žalobkyně tak dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.
20. Smyslem fikce povoleného pobytu je ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, aby mohl do rozhodnutí o ní setrvat na území ČR (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2018, č. j. 2 Azs 109/2018-29). Neznačená to, že by fikce pobytu byla postavena naroveň povolenému pobytu, to by šlo proti smyslu právní úpravy. Fikce pobytu však opravňuje žalobkyni setrvat na území. Jak zdejší soud již vyložil v usnesení o odkladném účinku a zrušujícím rozsudku, žalobkyni svědčí do pravomocného rozhodnutí o její žádosti o zaměstnaneckou kartu fikce pobytu podle § 30 odst. 4 ve spojení s § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. To znamená, že žalovaný je povinen vydat osvědčení o této fikci překlenovacím vízovým štítkem, a to postupem podle § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců, přičemž platí, že pokud jsou v případě osvědčení splněny podmínky pro jeho vydání, má správní orgán povinnost je vydat bez dalšího, resp. bez zbytečného odkladu (§ 155 odst. 2 správního řádu). Pokud osvědčení nelze vydat bez dalšího, je nutné je vydat v přiměřené lhůtě (§ 6 odst. 1 správního řádu). Žalovaný tak ovšem neučinil a žalobkyni osvědčení o oprávněnosti jejího pobytu na základě fikce pobytu nevydal. Žalovaný je proto nečinný. Vzhledem k tomu, že se v tomto řízení soud zabývá i obsahovou stránkou osvědčení (viz výše), může správnímu orgánu i vymezit, jaký obsah dané osvědčení má mít.

Závěr a náklady řízení

21. S ohledem na shora uvedené soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat osvědčení, tj. vyznačit žalobkyni překlenovací vízový štítek, a to ve lhůtě 7 pracovních dnů od právní moci tohoto rozsudku. Soud považuje za přiměřenou lhůtu toliko v trvání jednotek pracovních dní, neboť úkon žalovaného není administrativně náročný (nevede se žádné řízení). Na rychlém vyřízení věci je přitom naléhavý zájem s ohledem na právní jistotu žalobkyně, která nemá o oprávněnosti jejího pobytu žádný doklad. Soud zároveň konstatuje, že aby mohl žalovaný dostát této povinnosti, je nezbytným předpokladem součinnost žalobkyně, která se musí mj. k vyznačení vízového štítku ve stanovené lhůtě (7 pracovních

dní od právní moci rozsudku) dostavit.

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, tudíž mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, která byla v řízení zcela úspěšná, soud přiznal náhradu v celkové výši 10 228 Kč (zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady zastoupení ve výši 8 228 Kč). Soud v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. přiznal náklady za zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci žalobkyně náleží odměna za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, v celkové výši 6 200 Kč a náhrada hotových výdajů za tyto úkony podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu v celkové výši 600 Kč. Soud zástupci žalobkyně nepřiznal náhradu nákladů za vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím bez jednání zasláného dne 15. 1. 2025 a vyjádření souhlasu s rozhodnutím bez jednání zasláného dne 3. 4. 2025, neboť se nejednalo o podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu.
23. Jelikož je zástupce žalobkyně společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, která je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně [§ 57 odst. 2 s. ř. s. a § 137 odst. 3 písm. b) č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s.] ve výši 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. dubna 2025

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu